

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I ÚS 231/06-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť R. M., Spolková republika Nemecko, a V. K., L., zastúpených advokátom JUDr. P. M., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 2, čl. 13 ods. 2 a 4, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky; základných práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; základného práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 4 ods. 2 Dohody uzavretej medzi Českou a Slovenskou Federatívnou republikou a Spolkovou republikou Nemecko o podpore a vzájomnej ochrane investícií rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbs 29/03-167 zo 4. marca 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 234/04 z 21. februára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. M. a V. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2006 doručená sťažnosť R. M., Spolková republika Nemecko (ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“), a V. K., L. (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade“ alebo spoločne „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 1 ods. 2, čl. 13 ods. 2 a 4, čl. 20 ods. 1 a 4,

čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“); základných práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“); základného práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva podľa čl. 4 ods. 2 Dohody uzavretej medzi Českou a Slovenskou Federatívnou republikou a Spolkovou republikou Nemecko o podpore a vzájomnej ochrane investícií (ďalej len „dohoda“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 9 Cbs 29/03-167 zo 4. marca 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obo 234/04 z 21. februára 2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že návrhom doručeným krajskému súdu 13. marca 2003 sa sťažovatelia domáhali určenia neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti S., a. s. (ďalej len „s. p.“), ktoré sa konalo 13. decembra 2002 a to konkrétne uznesenia o zlúčení a schválení zmluvy o zlúčení spoločností, o zvýšení základného imania spoločnosti a o zmene stanov (ďalej aj „napadnuté uznesenia“). Na základe týchto žalobou napadnutých uznesení bolo schválené zlúčenie s. p. a A., a. s. (ďalej len „a. p.“), ďalej bolo schválené zvýšenie základného imania s. p., ako aj zmena stanov s. p. vrátane zmeny obchodného mena. Obaja sťažovatelia boli akcionári s. p. pred schválením jej zlúčenia s a. p. a boli oprávnení podať žalobu proti napadnutým uzneseniam podľa § 183 Obchodného zákonníka.

V žalobe z 13. marca 2003 sťažovatelia navrhli, aby súd skúmal aj ústavnoprávne aspekty danej veci a domáhali sa aj toho, aby súd konanie podľa § 109 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku prerušil a podal návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska vo veci súladu všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý sa veci týka, s ústavou.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Cbs 29/03-167 zo 4. marca 2004, súd návrh sťažovateľov zamietol. Sťažovatelia doplnili žalobu podaniami zo 4. apríla 2003 a 28. novembra 2003, ktoré prvostupňový súd vyhodnotil ako podania rozširujúce dôvody podanej žaloby a teda na ne neprihliadal, pretože podľa jeho názoru boli podané po prekluzívnej lehote. Podľa názoru prvostupňového súdu sťažovatelia sa nemôžu z dôvodov uvedených v žalobe dovoľávať určenia neplatnosti zlúčenia po jeho zápise do obchodného registra formou návrhu na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia podľa §

183 Obchodného zákonníka. Podľa názoru prvostupňového súdu ochrana práv a záujmov akcionárov je v týchto prípadoch garantovaná inými právnymi prostriedkami, a to najmä v období pred zápisom zlúčenia do obchodného registra.

Proti tomuto rozsudku sťažovatelia podali odvolanie 26. mája 2004 trvajúc na dôvodoch uplatnených žalobou z 13. marca 2003. Vo svojom odvolaní sťažovatelia zdôraznili, že následné doplnenia žaloby neboli uplatnením nových dôvodov neplatnosti predmetných uznesení, ale boli argumentačným doplnením včas uplatnených dôvodov neplatnosti predmetných uznesení valného zhromaždenia s. p. V podanom odvolaní sťažovatelia opätovne upozornili na ústavnoprávne a medzinárodné aspekty veci a navrhli odvolaciemu súdu, aby konanie prerušil a podal návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska vo veci súladu všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý sa veci týka, s ústavou.

Najvyšší súd o odvolaní sťažovateľov rozhodol rozsudkom sp. zn. 1 Obo 234/04 z 21. februára 2006, ktorým rozsudok krajského súdu č. k. 9 Cbs 29/03-167 zo 4. marca 2004 potvrdil, pričom proti svojmu odvolaciemu rozhodnutiu pripustil dovolanie.

Najvyšší súd vo svojom rozsudku konštatoval, že odvolaniu nie je možné vyhovieť, pretože dôvody uplatnené sťažovateľmi sú dôvodmi, pre ktoré nie je možné žiadať určenie neplatnosti zlúčenia a schválenia zmluvy o zlúčení podľa § 218h ods. 2 Obchodného zákonníka. Z odôvodnenia tohto rozsudku ďalej vyplýva, že právna úprava v záujme ochrany tretích osôb uprednostňuje stabilitu zlúčenia alebo splynutia a nepripúšťa určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia. Podľa názoru odvolacieho súdu dôvody uplatnené sťažovateľmi smerujú vlastne k určeniu výmennej hodnoty akcií. Podľa názoru odvolacieho súdu ochrana práv a záujmov akcionárov v prípade neprimeraného výmenného pomeru akcií a výšky doplatku v peniazoch je garantovaná inými právnymi prostriedkami. Odvolací súd ďalej uviedol, že správne súd prvého stupňa neskúmal doplnenie dôvodov určenia neplatnosti napadnutých uznesení, pretože tieto boli uplatnené po uplynutí prekluzívnej lehoty. Odvolací súd nevyhovel ani návrhu sťažovateľov na prerušenie konania a postúpenia návrhu ústavnému súdu na zaujatie stanoviska vo veci nesúladu všeobecne záväzného právneho predpisu § 218h ods. 2 Obchodného zákonníka s ústavou.

Porušenie základných práv a slobôd napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 234/04 z 21. februára 2006 a rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Cbs 29/03-167 vidia sťažovatelia v tom, že:

a) dôvody neplatnosti napadnutých uznesení valného zhromaždenia nespočívajú výlučne v nesprávne stanovenom výmennom pomere a v nedostatku správy predstavenstva. Predstavenstvo s. p. porušilo § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka, keď v rozpore so zákonnou povinnosťou konať s odbornou starostlivosťou nezabezpečilo vyhotovenie znaleckého posudku na ocenenie hodnoty podniku s. p. na účely zlúčenia. Absencia znaleckého posudku na ocenenie podniku s. p. bola žalobou včas uplatnená ako dôvod neplatnosti valného zhromaždenia. V priebehu konania sťažovatelia predložili súdu odborný posudok č. 58/05 vypracovaný Žilinskou univerzitou v Žiline, Ústav súdneho inžinierstva, z ktorého vyplýva, že hodnota podniku s. p. bola na účely zlúčenia určená nesprávne a teda nemohol byť správne stanovený ani výmenný pomer akcií v procese zlúčenia. V súvislosti s argumentom o absencii znaleckého posudku ako dôvodu neplatnosti predmetných uznesení valného zhromaždenia, sťažovatelia zdôraznili, že pri oceňovaní neboli dodržané zákonné postupy podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 86/2002 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Ďalším dôvodom neplatnosti napadnutých uznesení je aj zneužitie väčšiny podľa § 56a Obchodného zákonníka. Aj tento dôvod neplatnosti podľa tvrdení sťažovateľov bol uplatnený včas žalobou z 13. marca 2003. Pri hlasovaní o zlúčení došlo k porušeniu § 56a Obchodného zákonníka, pretože A., spoločnosť so sídlom v Spolkovej republike Nemecko, ktorá bola jediným akcionárom a. p. a zároveň majoritným akcionárom s. p. pred jej zlúčením, z pozície väčšiny svojimi hlasmi rozhodol o schválení návrhu zmluvy o zlúčení, napriek tomu, že mu muselo byť známe, že ocenenie zlučujúcich sa spoločností nebolo vykonané na potrebnej odbornej úrovni a že ocenenie malo byť, ale nebolo, vykonané formou znaleckého posudku.

b) podania zo 4. apríla 2003 a 28. novembra 2003 nie sú uplatnením nových dôvodov neplatnosti, pretože prvým doplnením žaloby zo 4. apríla 2003 sťažovatelia len opravili drobnú zrejmu nesprávnosť v znení jednej vety žaloby. V druhom doplnení žaloby z 25. novembra 2003 sa sťažovatelia v článku I zaoberajú citáciou odborného vyjadrenia. Sťažovatelia v tomto článku zdôrazňujú určité závery konštatované v odbornom vyjadrení.

V článku II tohto doplnenia žaloby sa sťažovatelia pridriavajú v žalobe uplatneného dôvodu neplatnosti napadnutých uznesení, ktorým je absencia znaleckého posudku pri stanovení hodnoty zlučujúcich sa spoločnosti. Sťažovatelia tvrdia, že pokiaľ je stanovený dôvod neplatnosti jasne a určito v žalobe podanej v 3-mesačnej zákonnej lehote tak, ako bol stanovený v ich prípade – týmto dôvodom je absencia znaleckého posudku, resp. odborného ocenenia - nie je v rozpore so zákonom, pokiaľ je tento dôvod ďalej argumentačne rozvíjaný a keď sťažovatelia upozorňujú aj na ďalšie zákonné ustanovenia. Sťažovatelia vyslovujú názor, že vychádzajúc zo známej zásady „*iura novit curia*“ by malo byť povinnosťou súdu prihliadať na porušenia všetkých zákonných ustanovení, ku ktorým došlo nevyhotovením znaleckého posudku na ocenenie podniku s. p. na účely zlúčenia. Dôvod neplatnosti napadnutých uznesení je podľa sťažovateľov stále ten istý - absencia znaleckého posudku na ocenenie podniku s. p. V článku III tohto doplnenia žaloby sťažovatelia údajne opäť argumentačne rozvíjajú a podporujú dôvod neplatnosti napadnutých uznesení uplatnený žalobou z 13. marca 2003, ktorým boli nedostatky správy predstavenstva a porušenie § 218b ods. 1 Obchodného zákonníka. K tomuto sťažovatelia dopĺňajú, že § 59a Obchodného zákonníka má všeobecnú povahu proti špeciálnej úprave zlúčenia akciových spoločností a použije sa na každú zmluvu, na základe ktorej spoločnosť nadobúda majetok od jej zakladateľa alebo spoločníka za protihodnotu vo výške najmenej 10 % hodnoty jej základného imania. Podľa sťažovateľov je nepochybné, že zákon vyžadoval, aby bola hodnota predmetu zmluvy určená na základe znaleckého posudku. V týchto podaniach nedošlo k uplatneniu nových dôvodov neplatnosti uznesení valného zhromaždenia a preto postup súdov nie je v súlade s ústavou.

c) nedostatky správy predstavenstva by v zmysle európskeho práva mali zakladať právo žiadať vysloviť neplatnosť napadnutých uznesení. Podľa sťažovateľov musí predstavenstvo vo svojej správe z právneho a ekonomického hľadiska podrobne vysvetliť a odôvodniť zlúčenie spoločností, údaje návrhu zmluvy o zlúčení spoločností, najmä výmenný pomer akcií. Správa predstavenstva sa podľa tvrdení sťažovateľov obmedzuje iba na konštatovanie, že predstavenstvo s. p. je toho názoru, že nedávno zaplatená cena spoločnosťou A. za akcie s. p. je najlepším určením hodnoty s. p. Sťažovatelia toto nepovažujú za podrobné ekonomické zdôvodnenie pre účely zlúčenia, ale skôr za laický

a vecne nesprávny názor predstavenstva. Sťažovatelia ďalej uviedli, že už v prvostupňovom, ale aj v odvolacom konaní upozorňovali na znenie 3. smernice EÚ č. 78/855/EEC z 9. októbra 1978 o fúziách akciových spoločností (ďalej len „smernica“), podľa ktorej bolo slovenské právo harmonizované. Cieľom smernice je zabezpečiť ochranu akcionárov zlučujúcich sa spoločností, pričom pre primeranú ochranu ich práv je zvlášť dôležité, aby boli vhodným spôsobom a čo najobjektívnejšie informovaní. Zvláštnu pozornosť venuje smernica tomu, aby boli akcionári vhodným spôsobom informovaní o podrobnostiach zmluvy o zlúčení a výmennom pomere akcií.

d) bolo preukázané, že výmenný pomer v procese zlúčenia bol stanovený nesprávne a neprimerane a zároveň bolo preukázané, že akcionári nástupníckej spoločnosti nemajú žiaden právny prostriedok ochrany svojich práv. V tejto súvislosti sťažovatelia zdôrazňujú, že súčasné znenie Obchodného zákonníka priznáva v prípade neprimeraného výmenného pomeru právnu ochranu výlučne akcionárom zanikajúcich spoločností. Akcionári existujúcich spoločností (t. j. akcionári nástupníckej spoločnosti pred zlúčením) nemajú žiaden efektívny právny prostriedok na bránenie ich práv v prípade nesprávne stanoveného výmenného pomeru. Tento nepomer a diskriminácia akcionárov jestvujúcej spoločnosti oproti akcionárom zanikajúcich spoločností nemá žiadne logické a právne opodstatnenie a nie je ústavne konformný.

e) súčasné právne prostriedky preskúmania uznesenia valného zhromaždenia o zlúčení a schválení zmluvy o zlúčení sú v rozpore s medzinárodnou zmluvou. Sťažovateľ v 1. rade je nemecký štátny občan a spĺňa podmienky na ochranu podľa dohody. Táto dohoda má podľa § 756 Obchodného zákonníka prednosť pred zákonom. Podľa sťažovateľov je v rozpore s dohodou, aby sa na sťažovateľa v 1. rade vzťahoval zákaz podať žalobu na vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia z dôvodu neprimeraného výmenného pomeru podľa § 218h ods. 2 Obchodného zákonníka a tiež je v rozpore s dohodou, aby sťažovateľ v 1. rade nemal právo žiadať doplatok v prípade neprimeraného výmenného pomeru.

Sťažovatelia ďalej zdôraznili, že okrem uvedených skutočností, preukazuje nesprávnosť právneho posúdenia vecí odvolacím súdom aj to, že odvolací súd v závere

napadnutého rozsudku konštatuje, že ochrana práv a záujmov akcionárov v prípade neprimeraného výmenného pomeru akcií a výšky doplatku v peniazoch je garantovaná „inými právnymi prostriedkami“. Súd však neuvádza o aké právne prostriedky by podľa jeho názoru malo ísť. Z obsahu ustanovení § 218a a nasl. Obchodného zákonníka nevyplývajú žiadne právne prostriedky ochrany majetkového práva akcionárov nástupníckej spoločnosti (ktorí boli jej akcionármi pred zlúčením) v prípade porušenia ich práv v dôsledku stanovenia neprimeraného výmenného pomeru. Podľa sťažovateľov odvolací súd nepochopil právnu podstatu veci a to najmä tú skutočnosť, že navrhovatelia nie sú akcionári zanikajúcej spoločnosti, ale sú akcionármi nástupníckej spoločnosti.

Odvolací súd podľa názoru sťažovateľov ďalej pochybil, keď konanie neprerušil a nepodal návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska vo veci súladu všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý sa veci týka, s ústavou a medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že právoplatným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 234/04 z 21. februára 2006 a právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbs 29/03-167 z 4. marca 2004 boli porušené:

„- povinnosť upraviť medze základných práv a slobôd za podmienok ustanovených ústavou podľa v článku 13 odsek 2,

- povinnosť dbať pri obmedzovaní základných práv a slobôd na ich podstatu a zmysel podľa v článku 13 odsek 4,

- zásada rovnakého zákonného obsahu a ochrany vlastníckeho práva všetkých vlastníkov podľa článku 20 odsek 1,

- možnosť vykonať vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, na základe zákona a za primeranú náhradu podľa článku 20 odsek 4,

- právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa článku 46 odsek 1 Ústavy SR,

- právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v prítomnosti účastníka, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa článku 48 odsek 2 Ústavy SR,

- článok 4 odsek 2 Dohody uzavretou medzi Českou a Slovenskou Federatívnou republikou a Spolkovou republikou Nemecko o podpore a vzájomnej ochrane investícií (Oznámenie federálneho MZV č. 573/1992 Zb.),

- povinnosť Slovenskej republiky dodržiavať medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná podľa článku I. odsek 2 Ústavy SR,

- právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- právo na účinný prostriedok nápravy podľa článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- zákaz diskriminácie na základe majetku podľa článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- právo na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovatelia navrhujú, aby Ústavný súd Slovenskej republiky zrušil právoplatný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 02. 2006, č. k. 1 Obo 234/04 a prípadne aj právoplatný rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04. 03. 2004, č. k. 9 Cbs 29/03-167 a vrátil vec na ďalšie konanie.

Sťažovatelia uplatňujú náhradu trov konania podľa § 11 odsek 2 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť) vo výške 2.730,- Sk za 1 úkon právnej služby + 2 krát režijný paušál 164,- Sk, spolu 5.788,- Sk + 19 % DPH, celkom 6.887,70 Sk.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbs 29/03-167 zo 4. marca 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 234/04 z 21. februára 2006 došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 1 ods. 2, čl. 13 ods. 2 a 4, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy; základných práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru; základného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a práva podľa čl. 4 ods. 2 dohody.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovatelia napadli postup a rozhodnutie krajského súdu, ako aj postup a rozhodnutie najvyššieho súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie krajského súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľov najvyšší súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu ku krajskému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Z citovaného čl. 127 ústavy tiež vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich

z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Zo samotnej sťažnosti a k nej pripojenej prílohy vyplýva, že sťažovatelia z rovnakých dôvodov akými odôvodnili túto ústavnú sťažnosť, podali 1. júna 2006 aj dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 234/04 z 21. februára 2006, o ktorom dovolaní dosiaľ nebolo rozhodnuté.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia majú v občiansko-súdnom konaní na ochranu svojich základných práv, ktorých porušenie namietajú predmetnou sťažnosťou v konaní pred ústavným súdom, účinné a dostupné právne prostriedky nápravy, ktoré napokon aj využili, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2006